

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1879 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, ΣΕΙΛΑΔΑΡΕΣΗ, ΜΑΚΚΑ, ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ

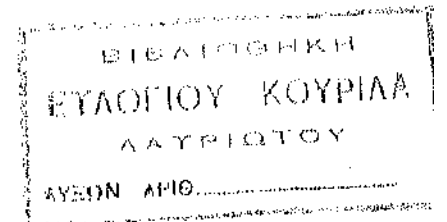
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ.

ΕΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΠΑΣΕΡΑΝ.

1885

γίκε άλλως τε δύνανται να εξηγηθώσι, 1. — δια τής άτελείας των με-
 θόδων, και 2. — δια τής φύσεως τής τυρώδους ύλης, ήτις ούκ ήν φυμα-
 τιώδης. Λοιπόν κατ' αυτόν, θεωρ τὸ ένοφθαλμίσμιον ούσίας τινός ήται
 ὁ κανών, και τὸ μὴ ένοφθαλμίσμιον ή εξαίρεσις, δυνάμεθα να πιστιύ-
 σωμεν ὅτι πρόκειται περι φυματιώδους ούσίας, υποθεθέντες ὅτι ή ένο-
 φθαλμισθεσα νόσος ήκολούθησε τοίς κανόσι τής πειραματικῆς φυματιώ-
 σεως. Τῶ ὄντι ή τυρώδης μάζα εύρίσκεται εν στεναίς σχέσεσι τή φυμα-
 τιώσει, πολλάκις έστιν ή υόνη άλλοίωσις, ήν καθορίζωμεν παρὰ παιδίαις
 εν τοίς γαγγλίαις, ενῶ ἄφ' έτέρου οί πνεύμονες και τὰ έτερα ὄργανά είσι,
 διηθημένα υπό κεγχροειδῶν φυματίων. Αντιπεπονηότως αὔθις, δ παρὰ
 ζώοις ένοφθαλμισμὸς φυματιώδους διαυγοῦς ούσίας παράγει συν τῇ κεγ-
 χροειδεί φυματιώδει νόσῳ, τυρώδεις έστις μετ' πολλάκις; έναποθέσει
 εν τοίς έντέροις, πνεύμοσι, ταίς ὀρρομεμβράναις, τῷ ήπατι και τῷ σπληνί.
 'Εφ' ἣ δικαίως 1) ὁ Gerlach ὠνόμασε τήν τυρώδη κατάρστασιν εμμερι-
 κόν έδαφος» τοῦ φυματίου, λαμβάνων οὕτως ὡς αίτιον μόλυνσεως τοῦθ'
 ὑπερ δέν εἶναι ή εκδήλωσις δευτεροπαθής. 'Ο Klebs 2) τῷ 1868 έτυχε
 θετικῶν αποτελεσμάτων δι' ένοφθαλμίσσεως τυρώδους ύλης. 'Ο Roustan
 έπίτη; πειραματισθείς επί κονίλων έτυχε μετὰ δήμενον φυματίων, διηθη-
 σάντων τοῦς τε πνεύμονας και τὸ περιτόσιον. 'Ο Arloing έπέτυχε να με-
 ταδώσῃ τήν τυρώδη ούσίαν βοός 3) ὁ Patersen 4) εισάγων τὸ παθολογικόν
 τοῦτο πρῶτον εν τῇ πασιτονακίῃ κοιλότητι, καθορᾷ αναπτυσσόμενα κα-
 θολικά φυματιώδη φαινόμενα ὁμοίως ὁ Colas 5) έπιτυγχάνει πειραματι-
 κῆς φυματιώσεως μετ' ένοφθαλμισιν τυρωδῶν ούσιῶν. Τέλος ὁ Chauveau
 θεωρῶν τήν φυματιώδη κοκκίασιν και τήν τυρώδη πνευμονίαν ὡς τῆς αὔ-
 τῆς φύσεως, έγγείι υπό τὸ δέρμα, εν ταίς φλεβίς και εν τῷ ἀναπνευ-
 στικῷ συστήματι μεγάλων ζώων, ὑγρὸν εκβληθὲν εκ τυρωδῶν έστιῶν
 συνθλιφθεισῶν ὁδὲν τῶν ζώων τούτων διέφυγε τήν φυματιώδη μόλυν-
 σιν. 'Αρα ή τυρώδης μάζα, ὡς τὸ κεγχροειδές φυμάτιον, μετέχει τῆς ιδιό-
 τητος τοῦ παράγειν εν ζώοις ὀργανισμοίς, φυματιώδεις άλλοίωσεις και
 ιδίως φαίῶν φυμάτιον ἄρα ή μεταδοτικότης τῆς τυρώδους ούσίας είναι
 ἀνεμφισβήτητος. Μεταξὺ τῆς ειδικῆς λοιπόν τυρώδους ούσίας και τῆς
 τοιαύτης φλογιστικῆς, ὑπάρχει διαφορὴ οἷα μεταξὺ γνησίου φυματίου

1) Damaschino, l. c.
 2) Klebs. Ueber die Entstehung der Tuberculose und ihre Verstellung
 im Korper (Virch. Arch. p. 44).
 3) Arloing. Lésions produites par l'inoculation tuberculeuse. Gaz. méd.
 de Lyon, σ. 502. 1868.
 4) Patersen. In report of the progress of medicine by Dobell. σ. 74. 1869.
 5) Colas. De la nature des adenites externes scrofuleuses. Thèse de
 Lille, 1881.

και ψευδοφυματίου. Γνωρίζομεν ὅτι ή ιστολογική και μακροσκοπική εξέ-
 ταις είναι έγχελῶς ἀνίκανος να δώσῃ πληροφορίας ἀναγκαιῆς και έπει-
 γούσης, εν ἀποφρακτιῶθι τὸ γνήσιον φυματιώδες ή μη τῆςδε ή τῆςδε τῆς
 ούσίας' πλην ή μολυντικῆ δύνამις επί τῶν μὲν περιπτώσεων, ή ζει προί-
 οῦται εις τὰς σειρὰς τῶν ένοφθαλμισμῶν, και τὸ δίκρυτον τῶν άλλοιῶ-
 σεων εν τοίς ένοφθαλμισθείσι ζώοις, είναι ζητήματα καθάριοντα κλη-
 τεθῶν έπιστημονικῶς τήν ἀξίαν ἀπὸ τοῦ σίτου. Δέν έχομεν πρὸς τούτοις
 ἀνάγκην να υποδείξωμεν, ὅτι τὸ μικροβιῶδες κριτήριον έπιτρέπει να ἀνα-
 κλύψωμεν εν ταίς μνησθείσαις περιπτώσεσι, τὰ ειδικὰ παθογόνα φυ-
 ματιώδη μικρόβια τοῦ Koch. Διχαίως οὖν σεμνύονται οί Charcot, Ma-
 lassoz, Grauchet, και Thaci διὰ τήν διδασκαλίαν τοῦ ένιμου τῆς φλι-
 σεως, ήτις τῶσω νικηφόρος ἀντετέχθη εις τὰς ἐναντίας διαθεβαιώσεις τῆς
 Γερμανικῆς σχολῆς.

Μετὰ τὸν έπιτυχῆ ένοφθαλμισμὸν τοῦ τε φυματίου και τῆς τυρώδους
 μάζης οί έρευνηταί ήθέλησαν να πειραματισθῶσι και διὰ τοῦ πτυέλῳ-
 δου εκκρίματος. 'Ο Villemin ένήργησε πειράματα τινὰ έγγείων ὑποδο-
 ρεῖως ὑγρὸν μερικῶμενον φυματιώδες πτύελοισ δις, έπέτυχε δέ πνευμο-
 κῆς φυματιώσεως και γαγγλιακῶν τυρωδῶν έστιῶν ὁ Marec ένήργησε
 πειράματα τελειότερα 1) τὰ πρὸς πειραματισμὸν ζῶα ήσαν ἰνδόχοιροι
 ὡν έσημείουν τὸ βάρος κατὰ τὰς ποικίλας περιόδους τοῦ πειράματος. Εν
 πρώτῃ σειρᾷ γεγονότων φθισικῶ πτύελα δευτέρου και τρίτου βαθμοῦ ἐνω-
 φθαλμίσθησαν εις 11 ζῶα δέκα παρουσίεσκν φυμάτια εν ὅλοις τοίς ὀρ-
 γάνοις, τὸ 11ον φυμάτιον ἀμφίβολον. 'Η έποχῆ τοῦ θανάτου συνέπεπε
 μεταξὺ 40—60 ἡμερῶν. Πρὸς παραβολήν πτύελα ἐξ ἀρῆς βρογχίτιδος,
 έγγεόμενα εις ἄμοια ζῶα, δέν επήνεγκον οὐδεμίαν φυματιώδη εκδήλω-
 σιν. 'Εν δευτέρῃ σειρᾷ οί ἰνδόχοιροι ἐνωφθαλμίσθησαν διὰ πτυέλων ὑπό-
 πτου βρογχίτιδος, ἐπελθούσης εις άτομα, διὰ τὰ ὅποια έφοβοῦντο τήν
 ὑπαρξίν φυματίων. 'Ο ένοφθαλμισμὸς οὗτος δέν επήνεγκε παρεμφερῶς αὔ-
 δεμίαν φυματιώδη άλλοίωσιν. Τοῦναντίον ὅμως έτεροι πειραματισταί ἐξή-
 νεγκον άλλοίαν γνώμην αὕτως ὁ Bouley ένεγχεσεν 3 γραμμὰτα πτυέ-
 λων ἐπανεληγμένων παρὰ νῶο ἰνδοχοίρω, πλην ή νεκροτομή δέν κατε-
 δήλωσεν οὐδέν φυμάτιον 2). 'Ο Waldeubourg έπίφησιν ὅτι ὁ ένοφθαλ-
 μισμὸς τῶν πτυέλων δέν έπιτυγχάνει ζει 3). Πλην ὁ Patersen έγγύσας
 κατὰ τὸ αὐτὸ έτος πτύελα εν τοίς ἀναπνευστικοίς ὀργάνοις εις δις ἀνα-

1) William Marec. Of the inoculation of animal a mean of diagnosis.
 Medico-chir. Transactions. T. 50. σ. 439.
 2) Bouley. Bull. Acad. méd. 1869.
 3) Waldeubourg. Tuberculose, Lungenschwindsucht und Scrofulose. Bas-
 elénon. 1869.

πτυχθέντα εις τὸν πνεύμονα φυματίαι, ἅπερ παρεδέχθη ὡς γνήσια¹⁾. Ὁ Toussaint ἀπέδειξε τέλος ὅτι τὸ μολυσματικὸν φυματικῶδες στοιχεῖον εὐρίσκειται ὄχι μόνον ἐν τῷ πύελῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ βινικῇ βλάκῃ, τοῖς οὖροις καὶ τῷ ὄρρῳ τῶν φλυκταινῶν τῶν ἀναπτυσσομένων παρὰ τοῖς φυματιώδεσι ζώοις. Ἐποιήτατο ἐνοφθαλμισμὸν διὰ νυστερίου ἐν τῇ βλάκῃ τοῦ ὠτός τριῶν κόνικλων μὲ ὑγρὸν διαυγές καὶ ἰξώδες ἐκρεύσαν ἐκ τοῦ μυκτῆρος φθισικῆς ἀγελάδος. Μετὰ δύο ἐβδομάδας οἱ κόνικλοι παρουσιάζον τοπικὰ φυματίαι ὡς καὶ ἐξοιδήσιν σκληρυντικῆν τοῦ παρωτίου ἀδένου²⁾ τὴν ἐβδομηκοντὴν ἡμέραν τὰ ζῶα ἐφρονεύθησαν, καὶ τὰ τρία δὲ παρουσιάζον ἀξιοσημείωτον ποσότητα φυματίων ἐν τῷ πνεύμονι μετὰ ὑπάρξεως, ἐν τισιν αὐτῶν, τυριώδους μάζης ἐν τῷ κέντρῳ. Ἐτερον πειρῆμα τελεσθέντα αὐθημερόν, διὰ σιέλου προελθόντος ἐκ τοῦ στόματος τῆς αὐτῆς ἀγελάδος, ἐχορήγησαν ταῦτά μὲν ἀποτελέσματα πλὴν εἰς βαθμὴν ἥττον προεχωρηκότα πνευμονικῶν ἀλλοιώσεων. Τὸ φυματικὸν τῆς ἐνοφθαλμίσσεως ἦν ἥττον εὐκρινές ὑπὸ τὸ δέσμα, πλὴν ἠδύνατο νὰ τὸ αἰσθῆνθῃ τις ἐν τῷ ὑποδόρειῳ συνδετικῷ ἰστίῳ διὰ τοῦ ὄγκου του, τὸ δὲ πλησιόχωρον γάγγλιον ἐξεδήλου διὰ τῆς ἐξοιδήσεώς του, τὴν φυματιώδη διήθησιν, ἧς ἐχρησίμωσεν ὡς ἔδρα. Ὁ³⁾ Landouzy²⁾ ἐνέχυσε ποσὸν τι οὔρου εἰς ἰνδόχοιρον⁴⁾ τὸ οὔρον ἦν νωπὸν δὲν ἐνετρε δὲ οὔτε λευκὰ αἵμοσφαιρία, οὔτε πυοσφαιρία, οὔτε κυλίνδρους, μόνον λευκῶμα ἐμπεριεχόν ὀλίγον, πλὴν προήρχετο ἐξ ἀσθενοῦς πύσχοντος ἐκ φυματιώσεως μὲ πολλὰ πλῆθῃ ἐκδηλώσει, πνευμονικῆς, ἐντερικῆς, καὶ νεφρικῆς· ὁ ἰνδόχοιρος ἔθλας μετὰ πάντα ἐβδομάδας, εὐρέθη δ' ἐν τῇ νεκροτομῇ φυματίωσι διάχυτος, ἐπὶ μᾶλλον ἐκτεσημασμένη ἐν ἀμφω τοῖς πνεύμοσιν. Ὁ ἐνοφθαλμισμὸς ἐγένετο ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ ἐν Παρισίοις καθηγήτου τῆς γενικῆς παθολογίας κ. Bouehard εἰς τὸν ὑποδόρειον συνδετικὸν ἰστίον τοῦ ἰνδοχοίρου, τὸ δὲ ποσὸν τοῦ οὔρου ἦν ἐνός κυβικοῦ ἑκταστομέτρου. Ὁ κ. Toussaint κατάρθωσε νὰ ἐνοφθαλμίσῃ τὴν φυματίωσιν καὶ δι' ὑποδορείου ἐνέσεως ὁποῦ μὲν προερχομένων ἐκ φθισικῆς ἀγελάδος. Ἐνέχυσεν ἐκ τοῦ ὁμοῦ τούτου 2 κυβικὰ ἑκταστομέτρα ὑπὸ τὸ δέσμα χοίρου πενταμήνου⁵⁾ ἢ ἔνεσις αὐτῆ ἔδωκεν ἀνάπτυξιν φυματιώσεως ἐντόνου, χαρακτηρισθείσης διὰ τῆς κακῆς διεσπαρμένων ἀλλοιώσεων ἐν τῷ πνεύμονι, τῷ ἥπατι, τῷ σπληνί, τῷ φρενικῷ τοῦ διαφράγματος κέντρῳ καὶ τοῖς γάγγλοις. Δείγματα τῶν ἀλλοιώσεων τούτων ἀποσταλέντα ὑπὸ τοῦ κ. Toussaint τῷ κ. Bouley ἐπεδείχθησαν ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 8 Ἰουνίου 1880 τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν. Πλὴν μετὰ

1) Patersen, in reports of progress médecine. 1869.
 2) Landouzy, Comment et pourquoi on devient tuberculeux. In progrès médical 1882. Ἔτος 10. Ἀρθ. 35. 2 Σεπτεμβρίου. σελ. 67.

ταῦτα ὁ Toussaint ἔθετε τὸ ἐρώτημα ἢ μολυσματικῶδες αὐτῆ δὲν ἐλαττοῦται μετὰ τὸν θάνατον καὶ ἰδίᾳ διὰ τῆς δράσεως τῆς ὑερμότητος ὑφ' ἣν οἱ μύς τ. ἔ. καὶ σῆρες ὑποβάλλονται εἰς διαφόρους βαθμούς, ἢ κακασπῶσιν εἶτα τροφῇ πρὸς χοίριν τοῦ ἀθρώλου⁶⁾; Τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τοῦδε ἐζητήσατο ὁ Toussaint ἐκ τοῦ πειρῆματος, ἰδοὺ δὲ τὰ ἀποτελέσματα, ὅ εἶχεν.

(ἀκολουθεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΚΑΙΝΗΣ.

ὑπὸ Α. Ε. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ (ἰν Καίσαρ).

Εἰ καὶ νέηλις ἐν τῇ χοίρῃ τῶν φαρμακευτικῶν οὐσιῶν ἢ κοκαίνη ἔχει ὅμως ἱστορίαν ἤδη, καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσαν ἀπὸ δὲ τῆς ἀντικαλύψεως τῆς κινήσεως οὐδὲν τῶν ἀλκαλοειδῶν ἐποιήσατο ὅσον αὐτῇ θόρυβον ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ.

Τὰ φύλλα τοῦ Erythroxylum Coca (Lamk.) ἀπ' αἰώνων προδήλωσε εἶπιν ἐν χοίρῃ παρὰ τοῖς Ἰθαγενέσι τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ἀγνοεῖται δ' ὅμως ἢ τε ἀρχὴ τῆς χρήσεως ταύτης καὶ τὸ τίνα τρόπον αἱ ἡμίχαραι ἐκείναι φυλὰ ἀνεκάλυψαν ὅτι, μασσωμένους τις τὰ φύλλα ταῦτα μετ' ὀλίγης τιτάνου καὶ τέφρας (τοῦθ' ὅπερ συττείνει εἰς τὴν ἀποχώρησιν τοῦ ἀλκαλοειδούς ἀπὸ τῶν ἄλλων φυτικῶν οὐσιῶν!), δύναται νὰ ἀνθέξῃ πρὸς μεγάλους κόπους, χωρὶς νὰ αἰσθῆνθῃ ἐνέργειαν τροφῆς, μηδ' ἀναπαύσεως. Τοῦτο δὲ μόλις ἐγνώσθη ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὸν 18^{ον} αἰῶνα, ἀνακοινωθὲν ἐν Σεβίλλῃ μὲν τῷ 1569 ὑπὸ τοῦ Mondales, ἀργότερον δὲ, τῷ 1605, ἐν Ἀμβέρσῃ ὑπὸ τοῦ Βέλγου βοτανολόγου Κλουσίου.

Τῷ 1749 περιεγράφη μὲν ἀκλῶς τὸ φυτόν ὑπὸ τοῦ Du Jussieu, ὠνομάσθη δὲ ὑπὸ τοῦ σαρωτ Γάλλου φυιοδόφου Lamarck Erythroxylum Coca. Καὶ ἐν τοῖς συγγράμμασι δὲ τοῦ Οὐμβόλδου καὶ τοῦ Ἰωνάτονος πολλοὶ τινες ἀπαντῶσιν ὑπαινιγματοὶ περὶ τῆς ὀσμῆς καὶ τῆς τῶν φύλλων τοῦ κόκα ἰδιότητος· ἀλλὰ μόλις τῷ 1860 Γερμανός τις χημικός ὁ Δρ. Niemann, ἐξήγαγεν αὐτῶν τὸ ἀλκαλοειδές, τὴν κοκαίνην, ἧς ἡ χημικὴ σύνθεσις εἶναι A¹⁷ Y²¹ A¹⁰.

Καὶ ἔκτοτε μὲν ὁ κ. Niemann εἶχε σημειώσει τὴν παράδοξον ιδιότητα τοῦ νέου ἀλκαλοειδούς του, τὸ παράγειν δηλ. τοπικὴν ἀναισθησίαν, παρεκτρεῖσται, «ὅτι προσκάλει τοῦτο παροδικὴν ἀναισθησίαν τοῦ μέρους τῆς γλώσσης, ἐφ' οὗ ἐπετίθεται». Ἀλλὰ τὸ σπουδαῖον τοῦτο φαινόμε-

1) Bouley. Contagiosité de la tuberculose. Paris 1881.

ναν, ανακρινωθέν υπό χημικού ολίγον γνωστού, παρήλαυν άπαρκτήρητον επί 24 ώρα έτη, και μόλις κατά τή παρελθόν έτος κατέστη τότε πάσι γνωστόν πρώτον μόν υπό σπουδαστού τινος τής Ιατρικής, του κ. Koller, όστις έγνω να χρησιμοποίηση τήν ανακρινωτικήν ιδιότητα τής υδροχλωρικής κοκαίνης προς διευκόλυσιν τής διά του λαρυγγοσκοπίου εξέτάσεως, ακολουθώς δε υπό του έκ Τεργέστης Δρ. Brellauer, όστις τή 15 Σεπτεμβρίου 1884 κατέδειξεν έν τή οφθαλμολογική Συνεδρία τής Βιέννης τήν παραγωγήν ανακρινωτικής του έπιπεφυκότος διά τής ένταλλαξέως σταγόνων τινών διαλύσεως του έλακτος τούτου (2—4 τοίς 0|0) έν τή οφθαλμώ.

Έκταυτε πολλοί έγένοντο δοκιμαί έν Ευρώπη και Αμερική, ιδίως δ' έν Παισιίαις, Βιέννη, Λονδίνο κτλ., διά τής κοκαίνης και των άλλτων της, και εύρέθη, ότι αυτή τήν αυτήν παρεγεν ανακρινωτικήν και επί βλενοϋμένους οφουδήποτε έφκρυμζομένη. Ούτω δ' έγένετο χρήση αυτής, ως τοπικού ανακρινωτικού, κατά πλείστας έγχειρήσεις, ός άποτομή των άμφυδαλδων, διάνοιξις άποστημάτων, έξαιρέσεις πολυπόδων, εξαγωγή του φακού επί καταρράκτου, κτλ.

Ο Δρ. Phipson έγνω να χρησιμοποίηση τήν άλκαλοειδές τουτο προς κατεύθυνσιν υπερβολικώς καταβάσανζούσης τινός άρρώστους βηχός, δ' έν Pandown Δρ. Green βεβαιώ, ότι πολλάκις έποίησαντο τοιαύτην τινά χρήση τής κοκαίνης μετ' έπιτυχίας, παρεχών κατά διαλείμματα τοίς άρρώστοίς προς εκμύζησην έν κοκκίον κοκαίνης έκ των υπό του κ. Chittenden παρεσκευαζόμενων, και δυνήθεισ ούτω ν' ανακουφίση έκάστοτε πάντας τοίς υπό νευρικής βηχός εξ έρεθισμού των περισθμίων ταλαιπωρούμένους άρρώστους.

Άλλοι δ' Ιατροί εύρον, ότι αι άλγηδόνες τής ώταλγίας και, κατά τινας περιστάσεις, αι τής υπερκογχικής προσωπαλγίας και τής οδονταλγίας, καθ' ήν τή νεύρον τυγχάνει γεγυμνωμένον, καταστέλλονται ως έκ μαγείας τή χρήση του νέου τούτου άλκαλοειδούς.

Εφαρμόζεται δε νυν ού μόνον επί του βλενοϋμένου των οφθαλμών και του λαρυγγος, αλλά και επί του φάρυγγος, έν τή ούρήθρα κτλ. ούδέν κακόν έπακολούθημα, ούτε τοπιζόν, ούτε γενικόν, παρατηρήθη έπιγενόμενον τή χρήσει αυτού, και μόναι οι υποδόρειοι αυτού ένέσεις φαίνονται κινδυνώδεις διά τήν μεγίστην του νέου τούτου δόσιν άναλογική.

Προς τοίς οφθαλμοίς γίνεται χρήση γενικώς διαλύσεως υδροχλωρικής κοκαίνης έν υδάτι κατ' αναλογίαν 2—4 τοίς 0|0 (τά δε δοσιμετρικά)

1) Μή δυνάμενοι να εξεύρωμεν όρον άλλον έλληνοπρεπίστερον, αναγκάζομεθα να διατηρήσωμεν τόν φραγκόεσκτον και έλληνοφανή τούτον, δηλοϋντα, ως γνωστόν, τήν υπό του έν Γάλλή καθηγητού, κ. Binnggraven έισήγηθείσαν Θεραπευτικήν μέ-

κοκκία αυτης περιέχουσι έκαστον ήμισυ υποχιλιόγραμ. (0,0005 γραμμ.) ενεργου ούσιαι.

Πλήν δε του άλκαλοειδούς τής καθορας κοκαίνης, παρασκευάσθησαν ήδη προς φαρμακευτικήν χρήση ή κεντρική, ή υδροχλωρική, ή ελαιική, ή έδροβρωμική και ή τρυμική κοκαίνη.

Έκαστον γραμμάρια φύλλων κόκκ περιέχουσι, κατά τή ποιήν αυτών και τόν τρόπον τής παρασκευής, 0,02 - 0,04 γραμμ. κοκαίνης, ήτοι 1 τοίς 5000. Συνάγονται δε ήδη κατ' έτος έν Βολιβία, Περου, Ισημερινώ και Πάστω περί τά 15,000,000 χιλιογράμμων των φύλλων τούτων.

Εξάγεται δ' ή κοκαίνη, καταργαζομένων των φύλλων έν μίγματι εξ 85 μερών οίνοπνεύματος και 15 θετικού οξέος, κορέννεται είτα τή ύγρον διά τριάνου, εξουδετερϋται εφεξής μετ' προσοχής δι' ήρμιωμένου θειικού οξέος, άποχωρίζεται ή θειική τίτκος και άποστράγγεται τή οινόπνευμα. Το άπολειπόμενον ύγρον υπερκορέννεται διά σόδα, και αναταράσσεται μετ' αλλέρος, όστις διαλύει τήν κοκαίνην. Δι' εξατμίσεως του αλλέρος άπολείπεται ή κοκαίνη, άμορφος μέν, αλλά συντόμως είτα κρυσταλλομένη. Καθαρίζεται τότε διά πλύσεως βραχείας έν ισχυρώ οίνοπνεύματι, και άγεται τέλος εις άνακρυστάλλωσιν δι' οίνοπνεύματος λίαν ήρμιωμένου.

Τά κρυστάλλα τής κοκαίνης είναι μικρά τετραέδρα ή εξαέδρα πρισμακα, διαλυτά μόν έν θερμοκρα. 120 έκαστοστ. έν 70^ε μέρσειν υδατος, διαλυτότατα δ' έν τή οίνοπνεύματι και έτι μάλλον έν τή αιθέρι. Τήκεται δ' έν θερμ. 920 έκασ. και πήγνυται, αναψυχομένη, εις κρυσταλλώδη μάζαν. Κατακρημνίζεται έκ των διαλύσεών της διά των κρυσταλλικών άλκαλιών, άλλ' άτελέστερον διά τής άμμωνίας, και έκ των λίαν πυκνών διαλύσεών της διά των άνθρακικών αυτών άλλτων. Θερμινομένη σόν υδροχλωρική ή θειική οξεί, άποσυντίθεται εις εκουίνην, βενζοϊκόν και μεθυλικόν οξύ. Η εκουίνην εΐγεν ήδη άνευρεθη έν τοίς φύλλοις του κόκκ, ως και έτερον τι πτητικόν άλκαλοειδές ολίγον γνωστόν, ή υγρήνη (άποχωρίζεται υπό του Losson τή 1882), ως και βυρσοδεψικόν οξύ (κοκαταρίνη), και είδός τι φυτικόσ κηροϋ.

Η υδροχλωρική κοκαίνη άποστραϊ κόνιν λευκήν, έν μικροσκοπικών κρυστάλλων συνισταμένην. Κίχει δε συνήθως τή άλλας τουτο όσμής τινε ειδικήν, συντονωτέραν τής του άλκαλοειδούς, και ή ένέργειά του επί τής γλώσσης και των βλενοϋμένων έν γένει είναι ισχυροτέρη. Διαλύεται έν

υδρον διά των εικρόμων άλκαλοειδών, περιττευασμένων εις κοκκία, ένέχοντι έπικριόως τήν αυτήν πάσα ποσότητα τού φαρμάκου, και όντα εύδιάλυτα, άδιάφρατα, εύλίπητα και εύμεταχείριστα. Τή μεθώρ τούτη χρώμαθη εις τι μέγρω από τινος μετ' μεγίστης τής ώραλείας.

4 μέρεσιν ὕδατος καὶ ἐν πάσῃ ἀνκλογῇ ἐν τῷ οἴνοπνεύματι, καὶ εἶναι τὸ μᾶλλον ἐν γρήσει ἐκ τῶν ἀλάτων τῆς κοκαίνης.

Διαλύεται δ' ἡ κοκαΐνη αὕτη ἐν 20 μέρεσι τστηγμένης βρζελίνης καὶ ἐν κλίτῳ ἐλαίῳ.

Ἡ κίτρικὴ κοκαΐνη ἐφημερίσθη ὡς ἀναισθητικὸν τῶν νεύρων τῶν δδόντων.

Ὁ Δρ. Freund ἐκ Βιέννης βεβαίωσεν, ὅτι ἐθεράπευτε τὴν μορφινομανίαν ἐν 10 ἡμέραις τῇ γρήσει τῆς κοκαΐνης. Τὸ γεγονός; τοῦτο καὶ μόνον ἐπιβεβαιούμενον, ἀρκεῖ πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς μεγάλης τοῦ νέου τούτου ἀλλοκαλοειδοῦς ὑπολήψεως; Ἀναγράφη προσέτι κατὰ τῆς ἠκλασσοῦ νευτιώσεως καὶ ὡς βοήθημα ἐπανορθωτικὸν κατὰ τῆς ἐκ διακροίας κτλ. ἐξαιτήσεως.

Πολλοὶ δὲ ἱατροὶ φρονοῦσιν, ὅτι τὰ κοκκία τῆς κοκαΐνης ἔπονται λυσιτελεῖ οὐ μόνον πρὸς καταπολέμησιν τῆς μορφινομανίας, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ πάθους τῆς πνευματοποσίας, καὶ πρὸς ἴασιν αὐτοῦ.

Τὰ ἐπιτευθέντα δ' ἤδη ἀποτελέσματα τῆς γρήσεως τῆς κοκαΐνης ἐπὶ τῆς κορύζης ἀγρῶσι ἔσθ' ἐκ Νέας Ἰόρκης Δρ. Bosworth νὰ φρονῇ, ὅτι αὕτη ἢ ἡ λυσιτελεῖ καὶ κατὰ τὸν οὕτω δὴ λεγόμενον χρότογενῆ πυρετόν (fièvre de loin). Κεκτητῆται δὲ διεγερτικὰς ἰδιότητας συντονωτέρας ἢ τὸ οἴνοπνευμα, ἐνῶ συνάμει καταργεῖ τὴν αἰσθητικὴν τῶν νεύρων τῶν βλενοϋμένων, ὧν ἀποκρούει τὸ αἷμα καὶ λευκαίνει τὸν ἱστόν, τοῦθ' ὅπερ ἐξηγεῖ τὸ γεγονός; ὅτι οἱ Ἴνδοι τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς δύναται νὰ ὑπομείνωσι τὴν πέναν καὶ τοὺς κόπους τῆ γρήσει τοῦ ἰσχυροῦ τούτου ἀλλοκαλοειδοῦς.

Οὐδὲν νέον φάρμακον εἴκνυται οὕτω καὶ ἐν οὕτω βραχεῖ χρόνῳ τὴν προσοχὴν.

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Δρ. Phipson ἐν τῷ Répertoire universel de médecine dosimétrique (Avril, 1885).

Ἡμεῖς δὲ μετὰ πλείστης καὶ τελείας ὠφελείας ἐποιήσασθεθα χρῆσιν τοῦ φαρμάκου τούτου, τοπικὴν μὲν (διὰ διαλύσεως 0,03 γραμ. ὕδροχλ. κοκαΐνης ἐν ἐνὶ γραμ. ὕδατος ἀπεσταγμένου) ἐπ' ἀλγεινοτάτης φλεγμονῆς τῶν ἀμυγδαλῶν καὶ ἐπὶ σφοδρῆς ὠταλγίας; καταρροϊκῆς, γενικῆν δὲ (διὰ κοκκίων 10 δι' ἡμέρας) ἐπ' ἀναφροδισίας. Καὶ ἄλλοι δ' ἐνταῦθα ἱατροὶ ἐποιήσαντο λίαν ἐπιτυχῶς χρῆσιν αὐτῆς ἐπὶ τε νοσημάτων τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπὶ σφοδρῆς γαστραλγίας, ἔπαξ δὲ καὶ πρὸς ἀνώδυνον καθητηρισμὸν τῆς βύσταθιανῆς σάλπιγγος.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗΣ ΤΩΝ ΤΡΑΥΜΑΤΩΝ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ ΤΟΥ BILLROTH

Καθηγητοῦ τῆς χειρουργικῆς κλινικῆς ἐν Βιέννῃ

ὑπὸ Δ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ (ἐν Βιέννῃ).

(Συνέχεια· ἄρ. σελ. 309).

Ἐν τῷ τέλει τῆς ἐγχειρήσεως γίνεται γενικὴ διὰ τοῦ ὕδατος ἐπίχρῳσι τοῦ τραύματος εἰς πάσας τὰς γωνίας καὶ κλίπους αὐτοῦ, καὶ προσεκτικῆ διὰ σπόγγων ἀποσπόγγιαι, ἵνα ἐκβληθῶσιν οἱ τοῦ αἵματος θρόμβοι. Καὶ εἰ μὲν τὰ ἐπιπόλαια τραύματα, ὧν αἱ ἐπιφάνειαι διὰ πίεσεως μετ' ἀλλήλων συνάπτονται, οὐδόλως τίθενται διοχευτευτικοὶ σωλήνες; εἰ δὲ τὰ βαθέα, ἅτινα εἴτε ἐντελῶς εἴτε κατὰ μέρος μόνον εἰσὶν ἐπιτήδεια πρὸς ἔνωσιν κατὰ πρῶτον σκοπόν, οἱ διοχευτευτικοὶ σωλήνες; τίθενται οὕτως, ὥστε μετὰ τὴν ἔνωσιν τῶν τραυματικῶν ἐπιφανειῶν νὰ μὴ ἦνέ που δυνατὴ ἐκκρίματα; συλλογῇ. Τῶν δὲ διοχευτευτικῶν σωλήνων τὰ τοιχώματα, ἵνα μὴ συμπιέζωνται ὑπὸ τῶν μυῶν, τῶν ἀπνευρώσεων κτλ. ἀνάγκη νὰ ὦσι τόσῳ μᾶλλον παχύτερα, ὅση βελύτερον τί' νται, πρὸς εὐκολωτέρον δὲ αὐτῶν εὐδιάκισιν τὸ μὲν τῶν ἄκρων αὐτῶν κόπτεται ἐν εἴδει γραφίδος, τὸ δὲ ἕτερον ἱσοπέδως πρὸς τὰ χεῖλη τοῦ τραύματος, ὅπως μὴ συγκάπτανται, ἢ ἐν ἀνανεώσει τοῦ ἐπιδέσμου συναζέρονται. Πρὸς παρεμπόδισιν δὲ τῆς κατολισθήσεως αὐτῶν ἐν τῷ τραύματι διαπερῆται εἰς τὸ ἔξω ἄκρον αὐτῶν ἀπομολυνθεῖσα ἀσφαλιστικὴ βελύνη, ἢ ὑπο τοῦτο εἶναι ἀνεπαρκές, συρράπτεται αὐτὸ μετὰ τοῦ χεῖλους τοῦ τραύματος διὰ μεταξωτοῦ βάρματος. Τὰ τῶν διοχευτευτικῶν σωλήνων τοιχώματα φέρουσι κατὰ διαστήματα καὶ κοχλιοειδῶς κειμέναι ὀπές, ἀλλ' οὔτε τοσοῦτον μικρὰς ὥστε νὰ ἐμφράττωνται, οὔτε τὸ ἥμισυ τῆς τοῦ σωλήνος περιφέρειας περιλαμβανούσας, ὥστε νὰ κἀμπωνται.

Ἴνα δὲ ἐκπληροῦται ὁ τῶν διοχευτευτικῶν σωλήνων σκοπός, ἕτοι ἢ ἐκ τοῦ βάλου; τῶν κοιλοτήτων τοῦ τραύματος ἔξοδος τοῦ πρώτου καὶ κινδυνωδεστάτου αὐτοῦ ἐκκρίματος, ἀνάγκη νὰ τίθεται μὲν αὐτοὶ ἐν αὐταῖς τρύταις (ταῖς κοιλότησι), νὰ ἐκβάλλωσι δὲ εἰς τὰ σημεῖα τῆς τραυματικῆς περιοχῆς, ἅτινα κείνται βελύτερον πρὸς τὸ ἔδαφος τῆς κλινικῆς, καὶ τὰ ὅποια συχνάκις εἶναι ἀναγκαῖον νὰ διανοίγωνται (contre ouverture) ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν, εἴτε διὰ μαχαίριου εἴτε διὰ τῆς πρὸς διοχευτευσιν τριγώνου ἀκίδος. Ὅπου δ' οὐχὶ μόνον τὸ δέρμα; ἀλλὰ καὶ μυῶδη στρώματα κτλ. πρόκειται νὰ διαρρηθῶσι, δύναται τις ἐκ τῶν ἔσω νὰ εἰσωλήσῃ, διὰ τῶν μυϊκῶν δεμάτων καὶ ἰνῶν, τὸ ἀμβλὺ ἄκρον κα-

ταλλήλου πρὸς τοῦτο λαβίδος μέχρι τοῦ δέσματος, ὅπου εἴτα διαίρει διὰ μακροῦ, ἀποφύγων οὕτω τὴν τρωπὴν μείζονος τινος ἀγγείου, ἢ ὁποῖα ἐν τῇ γρήσει τῆς τριγώνου ἀκίδος ἐκδέλως δύναται νὰ συμβῆ. Τὸ αὐτὸ δ' ἐπιτωγχανεταί καὶ διὰ τῆς δικτιτρώτης τοῦ Wölfler πυρηνωτῆς λαβίδος.

Ὅπως δὲ, μετὰ τὴν εἰσπαγωγὴν τῶν διοχστευτικῶν σωλήνων, τὰ τοῦ τραύματος τοιχώματα συναρῶσι καλῶς κατὰ βῆθος, τίθενται βελτεῖα ῥαφαὶ διὰ πλατέων ἀργυρῶν ἢ καὶ ἐκ στερεωτέρας μεταλλῆς (ἀριθ. 4) ῥαφιακῶν. Ἐπειδὴ ὅμως κῶτις αἱ ῥαφαὶ, ἐν μεγάλῃ τῶν μορίων δικτιτῶν, γεννῶσιν ἐκ περιφύξεως φλογιστικὰς κακιστάσεις, γρῶνται ἤδη ἡλωταὶ ῥαφαὶ, ὧν αἱ ἡλοὶ ἐκ κηλινδρίτων τοῦ ἰωδιοφορμούχου ὀθονίου ἀρηματίζονται πρὸς ἐντελῆ δὲ τῶν χειλέων τοῦ τραύματος ἔνωσιν τίθενται καὶ ῥαφαὶ κατ' ἐπιπολὴν, [χωρίζεται κομῶνται (à puñils séparés) ἢ αἱ διανύουσι (à puñils passés)] διὰ λεπτοτέρου βῆματος (ἀριθ. 5). Διὰ τῶν κατὰ βῆθος δὲ ῥαφῶν στηρίζονται μὲν καὶ αἱ διοχστευτικοὶ σωλήνες εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν πιέζονται· αἱ δὲ θέσεις ὅπου οὗτοι ἐκβάλλουσιν μένουσιν ἐλεύθεροι.

Ἄφου δὲ πεισθῆ τις, ὅτι οἱ διοχστευτικοὶ σωλήνες οὐδέλως εἰσὶ πεφραγμένοι, ἐνῶ ἢ εἰς ἓνα τούτων διακλυζομένη διαλύσις τοῦ φαν. ὀξέος διέρχεται καὶ διὰ πάντων τῶν ἄλλων, καὶ ἀφού τὰ περὶ τὸ τραῦμα κηθαρῶσι καλῶς διὰ σπόγγων ἐκ τοῦ αἵματος κτλ., τίθεται ὁ ἐπίδεσμος.

Ἰδιαίτερα μέτρα εἰς λαπαροτομίας.

Αἱ εἰς πᾶσαι τὰς ἄλλας ἐγχειρήσεις ἀντισηπτικαὶ προφυλάξεις τηροῦνται ἐνταῦθα κῦττηρότερον, τὸ μὲν διὰ τὸν κίνδυνον τῆς ψύξεως, τὸ δὲ διὰ τὸν φόβον τῆς διὰ φαν. ὀξέος δηλητηριάσεως καὶ τῆς σηπιδονώδους (ἐνεκὰ τῆς μεγάλης ἀπορροφητικῆς τοῦ περιτοναίου διαθέσεως) μόλυνσεως, τὸ δὲ τέλος διὰ τὸ δυτχερὲς τῆς ἐκροῆς τοῦ ἐκκρίματος.

Ἡ ἐγχείρησις γίνεται εἰς ἰδιαίτερον (οὐχὶ τὴν κοινὴν ἀΐθουσαν), καὶ δὴ προεφάτως ἀσβεττωμένον, δωμάτιον, οὗ ἡ θερμοκρασία εἰς 20° Κ. τηρεῖται. Ὁ ἀρρωστὸς λούεται ἐν θερμῷ πολλὰκις πρὸ τῆς ἐγχειρήσεως, ὃ ἐντεταρτικὸς σωλὴν κενοῦται διὰ κλισμάτων ἢ καθαρτικῶν, ἢ δὲ κοιλία (ἰδίως ἢ περὶ τὸν ὀμφαλὸν γύρω) καθορίζεται καλῶς διὰ σάπυκος τὴν προτεραιάν τῆς ἐγχειρήσεως, καὶ κατὰ τὴν νύκτα τῆς αὐτῆς καλύπτεται μετὰ σπληνίου ἐντὸς διαλύσεως 1 ο/ο φαν. ὀξέος διαβρωχέντος καὶ ἐκπιεσθέντος. Ἀμέσως δὲ πρὸ τῆς λαπαροτομίας κενοῦται ἡ κύστις παρὰ τινος μὴ παρερρεθισμένου εἰς τὴν ἐγχείρησιν λατροῦ, ἢ παρὰ νοσοκόμου ἢ καὶ ἄλλου καὶ σπόγγου κτλ., παρὰ γυναίξιν δὲ διακλύζεται καὶ ὁ κολεός μετὰ διαλύσεως 1 ο/ο φαν. ὀξέος, ἐν αὐτῷ τούτῳ τοῦ κλυττῆρος εἰσπαγόμενης

εἰς δὲ εὐοδιζέται ἐν αὐτῷ κτινιῶδες ἰωδιοφορμούχου ὀθονίου τεμαχίον, πρᾶγμα ὅπου, εἴτε τὸ πρὸς τὴν μητριαὴν ἀρχὴν μέρου, εἴτε ὁ ἄλλος κῆταθεν αὐτοῦ κολεϊκὸς ἀπὸς ἠνεώχθη, εἶναι ἰδικιζόντως σπουδαῖον.

Τοῦ Spray (εἶδε ὑποσημ. 6.), ἦτοι τοῦ μηχανικοῦ τοῦ ἀέρος καθαριμοῦ καὶ ἀπομαλυνμοῦ, γίνεται χρῆσις μίαν ὥραν περίπου πρὸ τῆς ἐγχειρήσεως διὰ διαλύσεως 5 ο/ο φαν. ὀξέος. Οἱ κατὰ τὴν ἐν γρήσει μέθοδον ἀπομαλυνθέντες, καὶ εἰς διαλύσιν 5 ο/ο φαν. ὀξέος τεθειμένοι σπόγγοι, οἵτινες εἰς λαπαροτομίας εἰς δύο ἰδιαίτερας σειρὰς κείνται, (ὧν ἑκάστη ἐκ δύο πλατέων καὶ 3—5 στρογγύλων ἀγκισται, καὶ τῶν ὁποίων αἱ ἀνὰ μία χωριστὰ τίθεται εἰς χρῆσιν), ἐξάγονται πρῶτον ἐκ τῆς 5 ο/ο διαλύσεως τοῦ φαν. ὀξέος, ἐκπιέζονται ἐντελῶς, καὶ τίθενται εἰς 1 ο/ο διαλύσιν φαν. ὀξέος, ἐξ ἧς καὶ κατὰ τὴν ἐγχείρησιν πρὸς χρῆσιν παραδίδονται. Τὸ αὐτὸ δὲ γίνεται καὶ διὰ τὰ ἐν λαπαροτομίας χρῆσιμα μακροῦ, ὁ ἀριθμὸς, ὡς καὶ ὁ τῶν σπόγγων, τῶν ἀπλῶν τε καὶ ἀσφαλτικῶν λαβίδων κτλ. ἐξεπιζέται πρᾶστικῶς πρὸς τῆς ἐγχειρήσεως, καὶ πρὸ τῆς ἐνώσεως τοῦ τραύματος ἐκ νέου ἐπιθεωρεῖται.

Τὸ δὲ τραῦμα θίγουσιν ὅσον οἶόν τε ὀλιγώτεροι χεῖρες, ἦτοι μόνον ὁ χειρίζων καὶ οἱ δύο αὐτοῦ συμβοηθοὶ κατὰ τὴν ἐγχείρησιν, οἵτινες πάντες, ἐκτός τῶν ἄλλων συνήθων, εἰς τὴν ἀλινικήν, λευκῶν, καὶ ἐκείτην ἐκ νέου πλυνημένων, καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ πολλὰκις τῆς ἡμέρας ἀλλασσομένων τῆς ἐγχειρήσεως ἐπενδυτῶν, φέρουσιν ἐτι καὶ μεγάλην ἐκ λευκῆς λινῆς κηρωτῆς (ἐκ κηουτσούκ) ἀντισηπτικὰ προσημιακτικὰ (ποδιέε), ἕτινα ἀμέσως πρὸ τῆς χρήσεως μετὰ διαλύσεως 1 ο/ο φαν. ὀξέος ἐκπλύνονται. Τὸ δὲ τραῦμα τοῦ περιτοναίου, γίνεται ἀπ' ἀρχῆς τόσῳ μέγα, ὅταν ἀκχαλῶν κρίνεται ἐν ἐκάστη περιπτώσει· ἐάν ὅμως προαύτης τῆς ἐγχειρήσεως θεωρηθῆ πολὺ μικρόν, π. γ. διὰ τὴν ἀπομόνωσιν ἀκινήτων ὀγκῶν, ἢ διότι κύστις τις, μετὰ τὴν διὰ τῆς τροποποιήσεως τριγώνου ἀκίδος τοῦ Spencer Wells παρεκέντησιν αὐτῆς συμπίπτει ἀόχι κατὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ χειρίζοντος, ἢ τομὴ ἐπαυτείνεται. Αἱμορραγοῦντα δὲ τῶν κοιλιακῶν τοιχωμάτων ἀγγεῖα λαμβάνονται ἀμέσως δι' ἀσφαιτικῶν λαβίδων, κίτινες προσημιακτικῶς ἀφένονται πρὸς τὸ ἔξω ἐπιερμεύμενα, δι' ἄλλων δὲ ἐκ τῶν αὐτῶν λαμβάνονται τὰ τοῦ περιτοναίου χεῖλη, τὸ ὅποσον οὕτω στηριζόμενον παρεμποδίζεται νὰ κητολισθῆσθ. (ἀκολουθεῖ)

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

περὶ τῶν νοσηλευθειῶν γυναικῶν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις νοσοκομείῳ τῶν μεταδοτικῶν ἢ ἀφροδισίων νοσημάτων ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου 1883 μέχρι 1 Ἀπριλίου 1885.

ὑπὸ ΧΡΙΣΤΟΥ Κ. ΤΟΠΛΑΝ, βοηθοῦ-λατροῦ ἐν τῷ νοσοκομείῳ.

(Συνίχμα. ἄρα σελί 282).

Κατὰ τῆς συμφιλίδος τέλος μεταχειρίζομεθα ἀποτελεσματικῶς τὰ ὀξῆς

1) Τὴν τερπὴν τοῦ ὑδραργύρου ἀλοιφὴν εἰς ἀντρίψεις. Ἡ ὑποβάλλο- μένη εἰς τὴν θερμοσίαν διὰ ταύτης λούεται πρῶτον ὅλον αὐτῆς τὸ σῶμα διὰ θερμὸν ὕδατος καὶ σάπωνος, ὅπως ἐκλίπη πᾶς ῥύπος καὶ εἴτε ἀν- τρίψει 1|2 δραχμὴν ἀλοιφῆς ἐκάστοτε τῆς α'. ἡμέρᾳ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τῶν ἄνω ἄκρων, τῆς β'. ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ, τῆς γ'. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ πλάγιου τοῦ κορμοῦ ἀπὸ τῆς μεσυχῆς μέχρι τοῦ γλουτοῦ, τῆς δ'. ἐπὶ τοῦ ἀντι- στοίχου μέρους, τῆς ε'. ἐπὶ τῆς ἑστω ἐπιφανείας τοῦ δεξιοῦ μηροῦ, τῆς στ'. ἐπὶ τῆς τοῦ ἀριστεροῦ, τῆς ζ'. ἐπὶ τῆς δεξιᾶς κνήμης καὶ τῆς η'. ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς. Οὕτω δὲ συμπληροῦται μὲν καθολικὴ ἀνάτριψις, καὶ ἢ κρι- νκλίσκονται 1 δραχμὴ ἀλοιφῆς. Τῆς θ'. ἡμέρᾳ θερμὸν λουτρόν, προστι- θεμένου ἐν τῷ λουτρῷ 1—2 οὔγκι, ἐνθίου κελίου (Hem. Sulfuris), καὶ μετ' αὐτὸ ἕτερον πρὸς ἀπόπλυτον τοῦ ἐκ τῆς ἀλοιφῆς ῥύπου διὰ θερμὸν ὕδατος καὶ σάπωνος. Τῆς ι' ἡμέρᾳ ἔρχεται αὖθις τῶν ἀνατριψέων ὅθεν καὶ τῆς α' ἡμέρᾳ ἤρξατο κ. οὐ. κ. Σημειωτέον δὲ ὅτι δὲν εἶναι ἀπόλυ- τος ἀνάγκη νὰ φυλάττηται αὐστηρῶς ἡ σειρά αὕτη τῶν κατὰ χώρα ἀνατριψέων. Δύνηται ἢ πάγλουται καὶ κατὰ βούλησιν οἰκονομήσειε χώρα τοῦ σώματος ἐκ τῶν προσημειωθεισῶν νὰ ἀνατριφῆ, φθάνει μόνον ἐν 8 ἡμέραις νὰ ἀνατριφῶσιν πᾶν τὰ μέρη ἐκεῖνα. Αἱ ἀνατριψεις γίνονται ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐπιθεωρήσεως ὑπὸ τὴν ἐπιτησίαν ἡμῶν, ἐκάστης διαρ- κούσης 1|—1|2 ὥρας, μέχρις οὗ δηλονότι ἀναποθῆ πᾶσα ἡ ἀνατριβομένη ἀλοιφή, ἥς ὡς εἴπομεν τὸ ποσὸν εἶναι 1|2 δραχμῆ. Ἐπελθούσης στοματί- τιδος, διακόπτομεν τὰς ἀνατριψεις καὶ ἐπανκλιμαζόμεν αὐτὰς ὅπου δεικνύσαν, περὶ λουτροῦ τῆς στοματίτιδος.

2) Τὴν ἰωδιοχρὸν ὑδραργύρου εἰς τὰ φερώνυμα καταπότια τοῦ Ricard, ἀνὰ 2 καθ' ἑκάστην, ἐκάστου ἐνέχοντος 1 σιτάριον ἰωδιοχρῶ ὑδραργύρου.

3) Τὴν ἄγγην τοῦ ὑδραργύρου, ὡσάυτως εἰς καταπότια, σκευάζομεν ὡς ἐξῆς:

Rp. Hydrargyri biellorati corrosivi grana II.

Solve in

Aquae destillatae quantum satis.

Pulveris Opii grana II.

Micæ Panis quantum satis.

ut l. Pilul. N° 32.

Consp. D. S. Κατ' ἀρχὰς νὰ λαμβάνη 2, εἴτε δὲ 3 καὶ 4 κα- τὰ τὴν ἡμέραν πρὸ τοῦ φαγητοῦ ἀμέσως.

ἢ ἄλλως:

Rp. Hydrargyri biellorati corrosivi granum I.

Solve in

Aquae destill. q. s.

Extracti Opii aquosi granum I.

Pulveris et Extracti Liquiritiæ q. s.

ut l. Pilul. N° 16.

Consp. D. S. Νὰ λαμβάνη καταπότια 2 καθ' ἑκάστην ἀμέσως πρὸ τοῦ φαγητοῦ.

Τὸ γλωρικὸν κάλιον, ἰδίᾳ ὡς βοηθητικὸν τῆς δι' ὑδραργύρου θερμοσίαν διδόμενον εἰς διακλύσεις τοῦ στόματος καὶ ἀναγκογαρισμοῦ, εἰς τὰ πρό- ληψιν τῆς στοματίτιδος καὶ ὡς φάρμακον κατ' αὐτῆς καὶ κατὰ τῶν τυ- γῶν ἐν τῷ στόματι ὑπαρχουσῶν βλενωδῶν πλακῶν.

3) Τὸ ἰωδιοχρὸν κάλιον, χορηγούμενον ἰδίᾳ εἰς τὰς πασχούσας τὰ τρι- τομητῆ συμπτώματα καλούμενα, εἰς διάλυσιν ἐν ἀπεσταγμένῳ ὕδατι, ἐκ 1 δρ. εἰς 4—6 οὔγκις, λ. δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας κοχλιόριον τραπέζης ἠώτως τοῦ στομάχου. Ἐπι ἀναμιείας ἢ ἐξασθενήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ διαλύομεν τὸ φάρμακον ταῦτο ἐν ἀψοφήματι κίνας.

Ἐλὴν τῆς καθολικῆς θερμοσίαν τὰ συφιλιδικὰ ἔλλα τοπικῶς μετὰ τὴν πλύσιν διὰ διακλύσεως φαινικοῦ ὀξέος ἐπιπάσσομεν διὰ καλομελάνου ἢ ἰωδιοφορμίου. Ἐπὶ φαγεδαϊνικῶν δ' ἔλλων πλὴν τῆς θερμοσίαν ταύτης χορηγοῦμεν καὶ ἐσωτερικῶς τονωτικῶς, ὑπαρχούσης μάλιστα ἀναμιείας.

Τὰς βλενωδῆς πλάκας, τὰς ἐκτὸς τοῦ κοίλου τοῦ στόματος πλὴν τῆς πλύσεως διὰ διακλύσεως φαινικοῦ ὀξέος, ἐπιπάσσομεν διὰ καλομελάνου ἢ ἰωδιοφορμίου, κατὰ διήμερον δὲ ἢ τριήμερον καυτηριάζομεν διὰ νιτρικοῦ ἀργύρου χυτοῦ.

Ἐκ τῶν κατὰ τῆς βλενορροίας τῆς μήτρας ἐφαρμοσθέντων φαρμάκων, τὰ μέγιστα ἀπεδείχθη ὠφέλιμον τὸ φαινικὸν ὀξύ, ἰδίᾳ δὲ ἐπὶ τοῦ ὀξέος τῆς νόσου σταδίου, ἕως διότι ἀποκτείνει τοὺς ἀνομοσθέντας γοσσοκόκκους ὡς παρασιτοκτόνον, οὗς θεωροῦσιν ὡς ἀποτελοῦντες τὸν εἰδικὸν ἴον τῆς βλε- νορροίας. Τὸ αὐτὸ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν καὶ περὶ τῆς στυπτηρίας καὶ τοῦ θεικοῦ χαλκοῦ ἐπὶ τοσοῦτον μάλιστα ἐφάνησαν ὠφέλιμα ταῦτα, ὥστε δὲν σφάλλεται τις ἕως ἐν θεωρήσει αὐτὰ καὶ ἰδίᾳ τὴν στυπτηρίαν, ὡς φάρμακον εἰδικὸν κατὰ τῆς βλενορροίας τῆς μήτρας.

Ἐκ δὲ τῶν κατὰ τῆς καθολικῆς συφιλίδος σκευασιῶν τοῦ ὑδραργύ- ρου τὴν πρώτην θέσιν κατέσχεν ἐν τῷ ἡμετέρῳ νοσοκομείῳ ἡ τερπὴ ἀ- λοιφὴ εἰς ἀνατριψεις. Πολλὰκις δύο καὶ μόναι ἀνατριψεις ἤρξασαν πρὸς θερμοσίαν τῶν δευτερογενῶν ἐκδηλώσεων καλουμένων. Πλέον δὲ τῶν πέντε ἀνατριψέων οὐδέποτε ἠναγκάσθημεν νὰ παραγγείλωμεν.

Σημειωτέον δὲ ὅτι αἱ πλεῖστοι τῶν πασχουσῶν καθολικὴν σύφιλιν ἐξέρχονται τοῦ νοσοκομείου, θεωρούμενοι ὡς ἰαθεῖσαι, καθόσον ἐξηφανί- σθησαν ἤδη ἐντελῶς αἱ ἐκδηλώσεις τῆς νόσου. (ἀκολουθεῖ)

Σημειωτέον κατὰ τῆς τῶν καρδιακῶν δυσπνοίας.— Ὁ Ἰ. Séu κατὰ τῆς ἀπὸ τῶν καρδιακῶν παθῶν δυσπνοίας συνιστᾷ ὡς ὠφέλιμον

τήν χυθίν τριῶν μικρῶν κοχλεκρίων δι' ἡμέρας ἐκ τοῦ ἐξῆς σερπίου.

Rp. Sirup. Raphan.
» Diacod. aa. Unc. ʒi.
add.
Tinctur. iod. Dr. ʒi.

M. D.

Τὸ τῶν ραφανίδων σερπίον διασκεδάζει τὴν κακὴν τοῦ ἰωδίου γεύσιν.
Γ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

SIROP D'HYPH-PHOS-PHITES DE FELLOWS.

Παρασκευαζόμενον ἐν Νέῳ Ἰόρκῳ ὑπὸ τοῦ χημικοῦ

JAMES FELLOWS.

Τὸ περὶ αὐτοῦ πρόκειται σκεύασμα ἐνέχει·

Τὰ κυριώτερα τοῦ ζωικοῦ ὄργανισμοῦ συστατικὰ, Κάλιον καὶ Τίτανον. Ὁξειδωμένας ἐνώσεις, Σίδηρον καὶ Μαγγανήσιον. Τογικὰ, Κινίνην καὶ Στρυχνίνην. Καὶ τὸ ζωϊκὸν ἑπιμελιώδες συστατικόν, τὸν Φώσφορον.

Διαφέρει πάντων τῶν ἄλλων ὁμοταγῶν σκευασμάτων διότι εἶναι εὐάρεστον τὴν γεύσιν, ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ στομάχου εὐνοϊκῶς, καὶ οὐδὲν ἐπιγίνεται κακὸν ἀπὸ τῆς παρατεταμένης αὐτοῦ χρήσεως.

Μεγάλῃ ἐκτίμησιν ὑπόληψεν ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἀγγλίᾳ διὰ τὸ ἀνύσιμον τῆς χρήσεως αὐτοῦ εἰς τὴν ἰατρικὴν τῆς φθίσεως, τῆς γροῦλας βρογχίτιδος καὶ ἐτέρων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων παθήσεων. Οὐχ ἦν τὸνδὲ ὠφελεῖ καὶ κατὰ ποικίλων νευρικῶν νόσων, ὡς καὶ κατὰ τῆς ἀτονίας. — Δι' ἰατρικὰς αὐτοῦ ἐνεργείας ἀποδοτέσι εἰς τὰς τονωτικὰ καὶ ὀρεπτικὰς αὐτοῦ ιδιότητας δι' ὧν αἱ διάφοροι ὀργανικαὶ λειτουργίαι ἐπανέρχονται εἰς τὸ κατὰ φύσιν. Οὕτω καθ' ἑξῆς περιπτώσεις ἐνδείκνυται ἢ τῆς ἐννευρώσεως τόνωσις διὰ τονωτικῆς ὀρεπτικῆς, τὸ σκεύασμα τοῦτο εἶναι τὰ μάλα ὠφέλιμον. Ἐνεργεῖ ταχέως, διεγείρει τὴν ἄρεσιν, ρυθμίζει τὴν πέψιν, διευκολύνει τὴν ἀπορρόφησιν καὶ μετὰ τῶν ὀρεπτικῶν οὐσιῶν μεταβάλλει εἰς τὴν κυκλοφορίαν. Ἐπίσης ὠφελεῖ καὶ κατὰ τῶν φρενοπαθειῶν καὶ ἐν γένει πάσης νευρικῆς παθήσεως.

Ἐκάστη φιάλη περιέχει 8 οὔγκιας, ἧτοι 50 περίπου δόσεις.

Ἐκρίσκειται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῶν κ. Κ. Ὀλυμπίω. Πᾶσα περὶ τούτου ἀγγελία ὠρίσται μόνον διὰ τὰ ἰατρικὰ περιοδικὰ.

ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΚΡΕΑΤΟΣ.

KATA L. ROSSENTHAL.

Σκευαζομένη εἰς τὸ φαρμακεῖον τῆς Αὐλῆς ἐν Jena (Γερμανία)

ΥΠΟ R. SLUTZ.

Ἐκβιβασθεῖσα ἐν Βρυξέλλαις, ἐν Ἀλλῃ, ἐν Φρανκφούρτῃ καὶ ἐν Βιέννῃ.

Ἡ διάλυσις αὕτη ἐνέχει ἀπαντὰ τοῦ νεποῦ κρέατος τὰ ὀρεπτικὰ συστατικὰ πλὴν τοῦ λίπους καὶ τῶν νεύρων. Οὐδέλλως διεγείρει πεπτομένη καὶ ὑπὸ τῶν λίαν ἀσθενῶν στομάχων τῶν οὐδὲν ἕτερον στερεῶς ἢ ὑγρῶς τροφῆς εἶδος ἀνεχομένων, προς δὲ κέκτεται γεύσιν λίαν εὐάρεστον ὀπτοῦ κρέατος.

Περὶ τῆς διαλύσεως ταύτης πολὺ μετ' ἐπαίνων λόγος γίνεται ἐν τῇ συγγράμματι Sammlung, klinischer Vorträge ὑπὸ Richard Volkman ἀρ 62, καὶ ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ Wiel, ὡς καὶ ἐν τοῖς περιοδικοῖς Gesundheit ἀρ. 14. 1882. καὶ Wiener Medicinal Presse ἀρ. 2. 1883.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς Eastern Agency, ἐν Ἀθήναις δὲ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαληνοῦ.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΙΑ (OFFICINE)

ἢ Συλλογὴ τῶν κατὰ τὴν πρακτικὴν φαρμακοποιίαν.

Διαλαμβάνουσα

Περὶληψὶν ἀπασῶν τῶν φαρμακοποιῶν, τῶν ἰατρικῶν καὶ φαρμακευτικῶν συνταγολογιῶν τῶν διαφόρων ἐπικρατειῶν· Τοξικολογίαν, ἢ τὸν τρόπον τοῦ ἀνιχνεύειν τὰ δηλητήρια· Φαρμακιοτικὰς δοκιμασίας· Φαρμακοποιίαν κτηνιατρικῆς, ὁμοιοπαθητικῆς· Θεραπευτικὸν ἐγκόλπιον, ἀπαντὰ τὰ νέα φάρμακα· γενικὴν τῶν φαρμάκων διατίμησιν.

ΥΠΟ DORVAULD.

Ἐκδοσις 10η ἐντελῶς ἀνασκευασθεῖσα· ἐκ 1000 σελ. κείμενον. Σχήματα ἐν τῇ κειμένῃ. Ἐξὲν ὀνοματολογίαι.

Ἐκρίσκειται ἐν Ἑλλάδι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαληνοῦ.

Ἀγγελίαι διὰ τὸν Γαληνὸν εἶναι δεκταὶ εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ δδ. Πιννακοτῶν 8, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς Eastern Agency, Karakeny Deirmen Han.

Ἡ διεύθυνσις EASTERN AGENCY ἐπιφορτίζεται τὰς ἀγγελίας διὰ τὰς ἐν Ἑλλάδι καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἐφημερίδας. Δίδει ἐμπορικὰς πληροφορίες περὶ Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὑποδεικνύει ἐπὶ τῇ αἰτήσιν εἰς τὰ ἐν Ἑνῶπῃ καταστήματα τοὺς καλλιτέρους ἀντιπροσώπους διὰ τὴν κατανάλωσιν τῶν προϊόντων. Προμηθεύει τέλος ἐξ Ἑνῶπῃ καὶ Ἀ-

μερικῆς βιβλίου, ἀργαλεῖα, καὶ παντὸς εἶδους ἀντικείμενα χρήσιμα εἴτε διὰ τὸ ἐπάγγελμα εἴτε διὰ τὴν ἰδίαν τῶν κκ. ἰατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν χρῆσιν.

ΒΙΒΛΙΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ.

Οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν αὐτῶν κκ. συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὴν τὸ ταχύτερον.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Α. Δ. Γεωργιανῶ. — *Στοιχεῖα Ἱατροδικαστικῆς.* Τόμ. Α'. Ἀθήναι 1885. Τιμὴ τοῦ ὅλου συγγράμματος Δρ. 32 πληρωτέα ἐπὶ τῇ προλαβῇ τοῦ Α'. νόμου. Εὐρίσκεται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον κ. Μπέκ.— Ὁ Β'. τόμος ὑπὸ τὰ πιεστήρια.

Publications du Progrès médical. Paris. 14. Rue de Carmes.
DE L'APHASIE
et de ses diverses formes
par L. D' BERNARD.

Un volume in 8° de 271 pages, avec 32 figures. — Prix 4 fr.

Παύλου Ἰωάννου, Καθηγητοῦ. — *Ἐγχειρίδιον Χειρουργικῆς.* — Πρὸς χρῆσιν τῶν τε φοιτητῶν τῆς ἱατρικῆς καὶ τῶν πρακτικῶν ἰατρῶν μετὰ 148 εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ. — Ἀθήναι. — 1884. — Τιμὴ τοῦ βιβλίου Δραχμαὶ 15. — Εὐρίσκεται ἐν ταῖς βιβλιοπωλείαις τῶν κκ. Κ. Βίλμπεργ καὶ Κ. Μπέκ ὡς καὶ παρὰ τῷ κλητῆρι τοῦ Πανεπιστημίου Κ. Δημοπούλου

Γ. Θεοφανίδου. — *Πραγματεία περὶ Ἑλλωδῶν Πυρετῶν.* Βραβεύθησα εἰς τὸν Συμβουλίδειον διαγωνισμόν. Ἀθήναι. 1885. Τιμ. Δρ. 7. Εὐρίσκεται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Μπέκ.

Κ. Κυριαζίδου. — *Πρακτικὸν ἐγχειρίδιον τῶν νοσημάτων τῶν παιδῶν,* ὑπὸ D'Espino καὶ Picot, μετάφρ.— Τετχος Δ'. 1885. Δρ. 3. Βιβλιοπ. Μπέκ.